

(א) וַיִּקְחוּ בְנֵי-אֱהֶרֶן נֹדֵב וְאַבְיָהוּא אִישׁ מִחֶתְתוֹ וַיִּתְּנוּ בְּהֵן אִשׁ וַיִּשְׁימוּ עָלֶיהָ קְטֹרֶת וַיִּקְרִיבוּ לִפְנֵי ה' אִשׁ זָרָה אֲשֶׁר לֹא צִוָּה אֹתָם. (ב) וַתֵּצֵא אִשׁ מִלִּפְנֵי ה' וַתֹּאכַל אוֹתָם וַיִּמְתּוּ לִפְנֵי ה'. (ג) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל-אֱהֶרֶן הוּא אֲשֶׁר-דִּבֶּר ה' לֵאמֹר בְּקִרְבִּי אֶקְדָּשׁ וְעַל-פְּנֵי כָל-הָעָם אֶכְבֹּד וַיִּדַם אֱהֶרֶן

וידום אהרן - קיבל שכר על שתיקתו. ומה שכר קיבל? שנתייחד עמו הדיבור, שנאמרה לו לבדו פרשת שתויי יין.

משנה ברכות ט'ה'

(ה) חייב אדם לברך על הרעה כשם שהוא מברך על הטובה, שנאמר (דברים ו) ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך. בכל לבבך, בשני יצריך, ביצר טוב וביצר רע. ובכל נפשך, אפילו הוא נוטל את נפשך. ובכל מאדך, בכל ממונך.

רמב"ם

חייב אדם לברך על הרעה כשם שמברך על הטובה כו': מה שאמר כשם שהוא מברך על הטובה רוצה לומר לקבל אותו בשמחה ולב טוב ולכבוש כעסו וייטיב נפשו כשיברך דין האמת כמו שיעשה בשעה שיברך הטוב והמטיב וכמו שהיו אומרים החכמים ברוב דבריהם כל מה דעביד מן שמיא לטב וזה דבר שכלי אצל בעלי השכל ואפילו לא הורה הכתוב עליו לפי שיש דברים רבים נראי' בתחלתן טובים ויהיה אחריתם רעה רבה ועל כן אין ראוי למשכיל להשתומם כשתבא עליו רעה גדולה מפני שאינו יודע סופה.

וכמו כן אסרו ע"ה להרבות בשמחה ובשחוק אבל תהיה השמחה במעשים עליונים רוצה לומר לעשות הצדק ולרדוף אותו. ואולם אזהרת הכתוב על היגון והדאגה כל כך הוא גלוי ומפורסם בספרים בדברי הנבואה שאין צריך לדבר עליו וזה שלא היה הכבוד ההוא שהוא מצטער עליו לטובתו בעולם מתחלתו ועד סופו ויחשוב החושב שכבר הצליח ושהיא ההצלחה האמתית והיה הכבוד ההוא סבה לטרדו מחיי העולם הבא ועל כן נאמר (משלי יד) יש דרך ישר לפני איש ואחריתה דרכי מות. ולפיכך יכוין אדם מחשבתו ויתפלל לאל להיות כל מה שיבואהו בעולם הזה מרע ומטוב סבה להשיג אליו ההצלחה האמתית. ומה שאמר ביצר טוב וביצר רע רוצה לומר להשיב אל לבו אהבת האל ולהאמין בו ואפילו בשעת העברה והכעס והאף שכל זה הוא יצר רע כמו שאמר בכל דרכיך דעהו אפילו בדבר עברה.